

[Steen Folke]

ske sker noget på et lidt senere tidspunkt, og håbet er jo lysegrønt. Vi kan se, hvad det bliver til. Det er klart, at hvis der kommer reelle forslag fra regeringen, som virkelig gør noget for at bekæmpe arbejdsløsheden, så vil også VS stemme for dem. Et hvilket som helst initiativ i den retning, som virkelig gør noget ved problemerne – og gør det på en måde, som er i lønarbejdernes interesse – er vi naturligvis også med på. Det er vi jo ikke uenige om.

Hr. Gert Petersen sagde, at SF stemmer for finanslovsforslaget uden illusioner, og det er jo meget rart at få oplyst. Jeg vil nok sige, at hele det forløb, som jeg skitserede i mit første indlæg, tyder på, at der er nogle illusioner i SF om, hvor meget hold man har på regeringen, hvilke politiske garantier man har for, at der virkelig bliver gennemført en politik i folketinget, som for alvor kan gøre noget ved arbejdsløsheden.

Til sidst vil jeg komme med en lille advarsel. Fru Ingerlise Koefoed klamrede sig meget til en bestemt formulering i den skrivelse fra finansministeriet af 19. februar 1982, vi har fået i finansudvalget, hvor der står, at reallønnen efter skat for folk med almindelige indkomster søges opretholdt på det nuværende niveau. Det var det, fru Ingerlise Koefoed godt kunne lide stod der, medens der var nogle andre ting, som hun ikke var så glad for. Jeg ved ikke, om der er grund til at være så glad for det. Jeg vil spørge, om ikke der kan være det problem ved det, at denne formulering faktisk kan bruges til at forhindre, at der sker en reallønsforbedring. Gad vidst, om ikke også det var en del af sigtet med formuleringen. Den kan bruges i begge retninger. Fru Ingerlise Koefoed hæfter sig ved, at hvis regeringen mener det alvorligt, skal der i det mindste ikke ske reallønsforringelse. Nu vel, men jeg er bange for, at man også kunne forestille sig, at regeringen ville bruge netop den formulering til at sige, at der altså heller ikke skal være tale om reallønsforbedringer, at man vil gribe ind over for tendenser til, at der bliver tale om reallønsforbedring – ud fra hele den i øvrigt borgerlige politik, jeg mener regeringen fortsat står for, som hr. Bilgrav-Nielsen rigtigt har påpeget det. Jeg mener, at selv den formulering er der måske ikke grund til at være så begejstret for, som fru Ingerlise Koefoed var.

Ellemann-Jensen (V):

Både økonomiministeren og hr. Camre er kommet med nogle bemærkninger i dag om devalueringen i weekenden, som egentlig giver et ganske foruroligende billede af, hvordan man vurderer weekendens hændelsesforløb i socialdemokratiet og i regeringen. I sig selv var det såmænd foruroligende nok, hvad der skete, for det var dog ganske utroligt at se det hændelsesforløb udspille sig, så foruroligende og så kluntet, fristes man til at sige, at det måske er nærliggende at falde for hr. Glensgårds påstand om, at det hele i virkeligheden var udtænkt af arbejdsminister Svend Auken.

Det, vi oplevede, var jo, hvordan man med en besynderlig åbenhed, en besynderlig uforberedthed og en besynderlig mangel på situationsfornemmelse gik ned og kom med nogle krav om, at man gerne ville gennemføre en stor, offensiv devaluering på 7 pct. Man havde ikke undersøgt på forhånd, hvilke muligheder der var. Man fortalte i løbet af søndagen glad og frejdigt offentligheden, hvad det var, man havde til hensigt at gøre. Derfor blev det unægtelig en grim overraskelse – ikke bare for regeringen, men så sandelig også for de mange herhjemme, der er afhængige af ro på valutamarkederne – da regeringen kom hjem med sin lille, beskedne devaluering.

Det bliver nu udlagt på den måde af hr. Camre, at dette, at man kun ville give os lov til inden for det europæiske monetære samarbejde at devaluere med 3 pct., er udtryk for, at man vurderer Danmarks situation positivt dernede. Man skal altså høre meget, før ørerne falder af. Det er en helt fantastisk fejlvurdering af, hvad der er sket. Det, der skete i søndagens løb i Bruxelles, var ikke, at den danske økonomi og den danske krone fik et tillidsvotum. Det var, at den danske regering fik et mistillidsvotum fra omverdenen. Det, man vurderer i EF, når man skal se på, om en samarbejdspartner kan gennemføre en offensiv – eller, som nogen kalder det, en strategisk – devaluering, er jo i høj grad, om man finder, at der i det pågældende medlemslands økonomiske politik og hele regering er en sådan overbevisning og styrke, at man regner med, at det vil kunne gennemføre en nødvendig følgelovgivning, sådan at det hele ikke bare ender i, at vi for en tid